

Melanie Marks

Ottalvós Haború

fine ●
selection

Melanie Marks

Ottalvos
háború

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

1. fejezet

A Jefferson hatosztályos gimiben első nap lenyeltem a kontaktlencsémemet. Szörnyű volt! *Nem olyannak* akartam látszani. Naná. Szerettem volna a többiekre jó benyomást tenni, nehogy kis bénának nézzenek. De persze rosszul sült el. Nekem mindig minden rosszul sül el. Mindig!

Tessék, egy példa, hogy milyen rosszul szoktak elsülni a dolgaim. Csak egyetlen példa. (Egy találomra kiválasztott példa, hidd el, még rengeteget tudnék találni.) Szóval a példa: a régi sulimban volt egy srác, Jeff Peters volt a neve. Tetszett nekem, bár igazából csak azért, mert Lisának, aki amolyan barátnőféle volt, szintén bejött.

Természetismeret órán egyszer párban kellett dolgoznunk Jeffel. Nagyon odavoltam, hogy mellette ülhetek. És szóba állhatok vele. Mintha külön ajándékot kaptam volna a tanárnőtől, Mrs. Harristól. A legszívesebben megölelgettem volna, de nem tettem, mert mindig állottkávészaga van, azt pedig nem szeretem. Meg

aztán, bármennyire kedvelem is Mrs. Harrist, azért mégsem szokás csak úgy ölelgetni a tanárokat.

Szóval a lényeg: hihetetlenül szerencsésnek éreztem magamat, mintha megütöttem volna a főnyereményt, hogy pont Jeff mellé kerültem.

Igen! Jeff! Majd' kiugrott a szívem.

Amíg együtt dolgoztunk, folyton Lisa felé pislogtam, és integettem. Visszamosolygott, integetett is, de láttam rajta, hogy féltékeny. Kifejezetten örültem neki!

Mert, tudod, Lisa nem igazán a barátnőm. Anyukám és az ő anyukája együtt jógázik, és nagyon jóban vannak, szóval Lisa és én rengeteg mindent együtt csináltunk. Együtt jártunk táncórákra, ott aludtunk egymásnál, meg ilyesmi. Pár év alatt össze is barátkoztunk... vagy majdnem. De Lisa mindig parancsolgat, és azt hiszi magáról, hogy tökéletes. Nem tudom igazi barátnőnek tekinteni. Csak amolyan barátnőféleségnek.

Aznap pedig jó érzés volt, hogy most végre ő féltékenykedik rám, és nem fordítva. Mert az igazat megvallva, Lisa azt hiszi magáról, hogy tökéletes, és... hát igaza is van. Kitűnő tanuló, Mrs. Harris szerint ő a legokosabb lány a világon, sőt, a világ közepe. Ráadásul hétfő és szerda délutánonként, sulit után még táncórára is együtt jártunk. Ő olyankor libeg, mint egy kecses balerina. Én meg a saját lábamban is megbotlom, mint egy bohóc.

A vasárnapi hittanról meg ne is beszéljünk. Lisa éneklés közben úgy tudott ülni, mint egy szobor. Mindig rám kellett szólni, hogy „Pssst!”, meg fészkelődtem is. Fura, mert tényleg, igazán próbáltam nagyon tisztelettudóan és csendesen viselkedni. Lisa bezzeg tudott is. Ha pedig énekelni kellett, akkor dalolt, mint egy csalogány.

Szóval ő tényleg meglehetősen tökéletes volt. De nem ez zavart. Tényleg nem. Nincsenek előítéleteim. Nem utálok a tökéletes embereket. De Lisa folyton kiemelte, állandóan fényezte magát. Mindig arról beszélt, hogy ő mennyire tetszik a fiúknak. Meg hogy ő milyen okos. És hogy milyen jól táncol. Jól van na, látom, nem kell mondani. *Tényleg* nem kell folyton ezt hajtogatni. Igazán túlzás!

Szóval mosolyogtam magamban, miközben Jeffel a táplálék-láncról folytattunk épületes beszélgetést. Észrevettem, hogy Lisa a terem másik végéből csúnyán néz ránk, amikor azt hiszi, nem látom. Talán azt hitte, Jeff és én már azt tervezzük, hogy ebédnél mindig egymás mellé ülünk majd. Reméltem is, hogy ezt hiszi. Próbáltam nagyon úgy tenni, mintha épp ez történne.

Amikor Jeff nagy ritkán mondott valamit, ami majdnem vicces volt (és kiderült, hogy bizony nemigen van humorérzéke... sőt, valójában így, mellette ülve, hamar rájöttem, hogy elég uncsi szegény), akkor vihorászni kezdtem, mintha valami bődületesen vicceset mondott volna. Pedig nem. Totál uncsi szegény.

Elismerem, hogy ostoba dolog volt annyira vihogni. De jól esett, hogy végre egyszer Lisa szeretne az én helyemben lenni... legalábbis addig, amíg le nem rókáztam Jeffet.

Igazából nem is tudom, hogy történt. Csak arra emlékszem, hogy aznap reggel kicsit kavargott a gyomrom. Aztán az az erőltetett vihorászás... fogalmam sincs. Nem tudom megmagyarázni. Hirtelen egyszerűen... lehánytam Jeffet.

Szegény Jeff.

Szegény én!

Na látod, ekkora rakás szerencsétlenség vagyok. Sosem sikerül semmi. Soha.

És az első napom a Jeffersonban pont ilyen volt.

Általában szemüveget hordok. De van kontaktlencsém is. Néha zavarja a szememet, úgyhogy ritkán viselem. De ez volt az első nap az új suliban, és jó benyomást akartam tenni.

– Nem akarom, hogy én legyek a szemüveges új kislány – mondtam reggel anyának. – Inkább a menő új gyerek szeretnék lenni.

Szóval első nap vörös, viszkető szemmel indultam suliba, de legalább szemüveg nélkül. Egész jól alakultak a dolgok. Legalábbis az első fél órában. De nagyon zavart a szemem. Megkértem az új tanárnőmet, Mrs. Woodlandet, hogy kimehessek a mosdóba. Ki akartam venni egy kicsit a kontaktlencsét, hogy pihenhessen a szemem.

De miután kivettem a bal lencsét, naná, hogy nem sikerült visszatennem. Be kellett volna nedvesíteni, de tudtam, hogy vízzel nem szabad, mert az árt neki. A kontaktlencse-folyadékot pedig elfelejtettem magammal hozni.

Nagyon sokáig ácsorogtam tanácstalanul a vécében. Végül megvontam a vállam, és bekaptam a kontaktlencsét. Úgy gondoltam, nyállal megoldom a problémát. A nyál biztos nem árthat a kontaktlencsének, elvégre ugyanúgy a testhez tartozik, mint mondjuk a könnyek... vagy mégsem? Nem voltam biztos benne, de jobb ötletem nem volt. Szóval...

Ott álltam a mosdóban, kontaktlencsével a számban, amikor Sara, az egyik osztálytársam kijött, hogy megnézzze, mi van velem.

– Nicole, Mrs. Woodland tudni akarja, jól vagy-e – mondta.

– Mhmmm, jól – dűnnyögtem, a kontaktlencsét szopogatva.

– Tessék? – kérdezte Sara, és láttam, hogy máris kezd ostoba libának tartani.

Gyorsan meg kellett változtatnom a véleményét.

Megpróbáltam érthetőbben beszélni, anélkül, hogy ráköpném a kontaktlencsém.

– Hát persze, hogy... hukk! – közöltem.

Úgy nézett rám, mintha azon tűnődne, segíthet-e rajtam némi agysejtpótlás.

De most nem ez foglalkoztatott leginkább. Ugyanis fuldokol-
tam. Félrenyeltem a lencsét.

– Hukk! – nyögdecselem. – Hukk, hukk, hukk.

Sara tisztos távolba hátrált, onnan kérdezte, minden rendben van-e.

Méghogy minden rendben! Hát igen, végre kaptam levegőt. De lenyeltem a lencsét, és így az egyik szememre majdhogynem vak voltam. Te jó ég, LENYELTEM A KONTAKTLENCSE-
MET! Anya meg fog ölni!

– Izé... a tanáriba kell mennem – mondtam Sarának, aki még mindig úgy bámult rám, mintha ufót látna.

Szerettem volna megmagyarázni neki, miért hörögtem ilyen idéetlenül, de menekülőre fogta. Inkább hagytam, elvégre nem kötözhetem a mosdóhoz, hogy végighallgassa a magyarázatomat.

– Menj csak vissza nyugodtan az osztályba! – javasoltam.

Olyan gyorsan lelécelt, hogy megszagoltam a hónaljamat, bü-
dös vagyok-e. (Mellesleg nem voltam!)

Szóval egyedül kellett megtalálnom a tanárit. Nehezen sikerült, amilyen vaksi voltam. De végül meglett, és felhívtam anyát. Megkértem, hogy hozza be nekem a szemüvegemet. Amíg a

tanáriban vártam, bejött egy Hanna nevű lány, akinek rágó ragadt a hajába.

– Anyukám mogoróvajjal szokta kiszedni – mondtam neki.

Amikor anya megérkezett a szemüveggel, könyörögtem, hogy légy szíves, légy szíves, hadd mehessek haza vele.

– Majd holnap lesz az első iskolai napom – próbálkoztam. De valójában szívesebben kezdtem volna mindent előlről egy másik suliban. Egy olyan suliban, ahová nem jár Sara, aki úgy nézett rám, mintha én lennék a Jeffersonban a legidétlenebb kis senki.

– Ugyan, kicsim, maradj csak – nyugtatgatott anya. – Meglátod, minden rendben lesz.

Minden rendben lesz? Hát, kétlem. Talán mégis. Aznap legalább már nem történt semmi. De másnap (azaz a második napomon) annál inkább. Csak győzzem elmesélni!

2. fejezet

A második jeffersonos napomon úgy ebédig minden nagyjából
rendben is volt. Még az étellel sem volt gond. Nem tudtam, hogy
mindjárt kezdődik a nemulass.

– Szia, Nicole! – köszönt Hanna, amikor odavittem a tálcámat
az asztalhoz, ahol a barátnőivel ebédelt. – Ülj ide, ha akarsz! –
javasolta.

– Kösz! – megkönnyebbültem, hogy odaülhetek, mert egye-
dül ebédelni tiszta égés. Bár akkor is melljük ültem volna, ha
nem szól hozzám. Rengetegen voltak a menzán. Nem maradt
sok hely leülni, de azért örültem, hogy Hanna és a barátnői nem
küldtek el, nem vágták hozzám az ebédjüket vagy ilyesmi.

– Ó, ez nagyon finom! – mondtam meglepve. – Még sosem ettem
halrudacskát.

– Tényleg? – Úgy tűnt, Hanna és a többiek csodálkoznak, mint-
ha nem hinnének nekem. Miért hazudnék a halrudacskákról?
Aki ilyesmiről füllent, az nagyon gáz lehet. Ha azt állítottam
volna, hogy úrhajós vagyok, vagy cirkuszi oroszlánszelídítő, vagy

mit tudom én, akkor megérteném, hogy furán néznek rám. No de a halrudacska?!

– Tényleg nem ettem még halrudacskát – jelentettem ki ösz-szeszorított fogakkal.

Általában nem szeretek a menzán enni. Nehezen próbálok ki új ételeket. Mindennap mogyoróvajás, pillecukros szendvicset szoktam hozni a suliba. De aznap reggel elfelejtettem betenni a táskámba. Úgyhogy bevállaltam, hogy megkóstolok valami újat. És a legnagyobb meglepetésemre ízlett is. Gondoltam, megkérem anyát, főzzön ilyet otthon is. Szívesen ettem volna halrudacskát minden áldott nap.

Szóval ebédnél rájöttem, hogy szeretem a halat. Nem nagy dolog, ugye? Én is így gondoltam.

Aztán az osztályban Mrs. Woodland kijelentette, párban végzendő matekfeladatokat kapunk. Engem Sarához tett párnak, örültem is, mert matekból jó vagyok. Meg akartam mutatni, hogy nem vagyok olyan fura, amilyennek előző nap tűntem.

Elárulom, fontos volt számomra, hogy összebarátkozzak Sarával. Talán azért, mert hasonlított a régi barátnőmre, Brooke-ra. Neki is hosszú, sima haja volt, és hallottam, ahogy tegnap a barátnőjével beszélt. Mosolygott beszéd közben, akárcsak Brooke. A szeme is úgy állt, ha nevetett, mint Brooke-nak. Arra gondoltam, jó lenne, ha ő lenne a legjobb barátnőm.

Csak aztán történt az a kontaktlencsés dolog. Nem valami jó első benyomás. Inkább rémes. De ahogy Sara mellett ültem

matekórán, az olyan volt, mint egy második esély. Legalább sikerülhet *másodjára* jó benyomást tennem.

Szóval próbáltam csevegni matekpéldák közben, de nehéz volt, mert valahogy rosszul éreztem magamat. (Olyan különös, korgó hangokat adott a gyomrom). Meg a matekozáshoz amúgy sem kellett beszélgetni. Ezért suttognom kellett.

– A szomszédunknak van egy lova – mondtam, remélve, hogy ez ugyanúgy leveszi a lábáról Sarát, mint engem.

– Tényleg? Imádom a lovakat! – mosolygott. – Nekünk is van öt lovunk.

– Ó... – erre nem számítottam, nem is tudtam, mit mondjak. – Öt? Hű, ez igen! Én... én is szeretem a lovakat.

– Talán majd egyszer átjöhetsz hozzánk, és lovagolhatunk – ajánlotta Sara.

Majd kiugrottam a bőrömből örömömben. Meg is akartam kérdezni, hogy mikor, mert ráérek ma sulis után, sőt, mindennap ráérek sulis után... jövő héten is. Üres a határidőnaplóm.

De talán nem is igazán meghívásnak szánta, csak udvariasságból mondta. Például egyszer Lori, egy kislány az utcánkából, megdicsérte az új bringámat, én meg azt ígértem neki, majd egyszer kipróbálhatja. De egy percig sem gondoltam komolyan. Kizárt, hogy a kis Lori az én bringámon guruljon. Neki még pótkerekes van.

Szóval az emberek nem mindig gondolják komolyan, amit mondanak. Csak udvariasak. Szerintem Sara is az volt. De még ennek is örültem, azok után, ahogy tegnap még úgy nézett rám, mint valami rusnya bogárra, amitől frászt kap, és látni se akarja.

– Szeretsz tornázni? – kérdezte.

– Igen – feleltem, és lelkes voltam, hogy érdeklődik. Akkor az, ugye, azt jelenti, hogy mégsem tart *teljesen* idiótának? – Régebben jártam táncórára – folytattam. – De a kedvencem a torna volt ott is.

Sara mosolygott, és figyelt rám. De Mrs. Woodland ránk nézett, és pissegett, hogy csendesebben. Úgyhogy egy darabig a matekkal foglalkoztunk. Közben pedig azon agyaltam, mivel vágódhatnék be Saránál. Egyszer csak kiböktem:

– Karatéban sárga öves vagyok!

Nem akartam így mondani, mintha hősöködnék. Inkább valahogy a beszélgetésbe szerettem volna beleszőni, gondolkodtam is rajta, hogyan kellene, de nem sikerült. Fogalmam sincs, mi történt. Csend volt, és... nem tudom... csak úgy kijött.

Az egész osztály engem nézett. Éreztem, hogy elvörösödöm. De Sara nem bánta, hogy mit nyökögök (van egyáltalán ilyen szó?). Csodálattal nézett, és azt mondta:

– Ez menő! Én is szeretnék karatézni!

Hurrá!

Szóval matekórán alakulgatott a barátkozás. Jó, nem? Csak aztán... ez annyira gáz, hogy el se akarom mondani! Főleg azok után, hogy tudod, mi történt Jeffel. De mindegy. Tessék: *lerókáztam* Sarát.

Nem viccelek! Lehánytam. Mint szerencsétlen Jeff Peterst. Csak ez most sokkal rosszabb volt, mert új voltam az osztályban. Senki nem ismert. Nem tudták, hogy nem szokásom lerókázni mindenkit.

(Most tuti, hogy te is azt hiszed, igenis le szoktam hányni mindenkit. Pedig nem. Tényleg nem! Jeffen és Sarán kívül sosem okádtam le senkit. Becsszóra!)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Utána persze fogalmam se volt, mit mondjak. Legalább anynyira sokkos állapotba kerültem, mint Sara. Fogalmam sem volt, de tényleg nem, hogy... egyszer csak beszélgetés közben kitaccsolok. Ha tudtam volna, legalább elfordítom a fejemet, vagy valami.

Még csak bocsánatot sem tudtam kérni, nem mintha arra számítottam volna, hogy Sara végighallgat. Gondolj bele, lehet valami undorítóbb annál, mint hogy valaki lehány? Sara felugrott és odébb ment, ami szerencsés volt, mert *még egyet rókáztam*.

Majd megint, az iskolaorvosi szobába menet. Sőt, *megint*, immár az orvosi szoba falára.

Kórházba kellett mennem.

Kiderült, hogy allergiás vagyok a halrudacskára.

Na, mégsem kérem meg anyát, hogy otthon azt készítsen.